

kupole in stolpiče, za Dunavom se vrsti tvornica ob tvornici in tam za Savo se razširja mesto v polkrogu daleč — daleč ter se naslanja na gričevje, ki se vleče proti Topčideru. Pod nami po Savi in Dunavu pa plavajo obloženi parniki in dolge vlake in ostri žvižgi iz njihovih širen nam oznanjajo, da je Beograd v prvi vrsti trgovsko mesto, ki za svoje življenje potrebuje hitrega razvoja. —

Preden se s svoje razgledne točke na Kalemegdanu vrnemo v mesto, ki smo od tu šele videli vso njegovo razsežnost in spoznali njegovo važnost, ne pozabimo omeniti še dogodka iz slovenske zgodovine, ki se je žalostno zaključil baš tu v kalemegdanski trdnjavi. Zgodovina Celjskih grofov je znana in znana je težnja zadnjih tega rodu: razširiti svojo oblast po jugoslovenskih deželah. Poznano je tudi ime poslednjega Celjana grofa Ulrika II., ki so ga osebni sovražniki l. 1456. posekali na Kalemegdanu, ko so ga bili privlekli v trdnjavo skozi vhod tesno ob Dunavu, ki se še danes pozna v ruševinah trdnjavskega obzidja.

(Dalje prihodnjič.)

Mladi glasbenik.

Čujte dečka Bogomira,
ki umetnosti je vdan:
pridno na klavirju svira,
zraven poje spev ubran!

Saj to mora vsak priznati:
»Mlad se vežbaj, ako kdaj,
mojster hotel bi postati
in veljati v svetu kaj!«

In ko gledam ga, poslušam,
solzá mi rosí oko,
rajsko slast ob tem okušam,
nadejo gojim sladkó.

Glasba — to je dar nebeški,
ki nám radosti srcé,
nas tolaži v uri težki,
briše iz oči solzé...

*V vztrajnosti, v ljubezni góji
glasbo, dragi Bogomir,
v čast boš domovini svoji,
glasba sreče bo ti vir!*

Janko Leban.

